

eller Gageforbedring, som ikke har sin Grund i særlig Gage Lov, forbeholdes Stadfæstelse ved den følgende Finanslov". Han gaaer nu videre og omtaler Pensioner: „Hvad Pensioner angaaer, da, forsaavidt disse ere normerede ved Lov, maae de enkelte opførte Pensioner bevilges naar de befindees at være bestemte af Regjeringen i Overensstemmelse med de fastsatte Normer". Dette synes altsaa aldeles tydeligt at vise, at denne Statsretslærer er gaaet ud fra den Forudsætning, at der findes et Indbegreb af staaende Love, af staaende Normer, vedrørende baade Indtægter og Udgifter, der maae lægges til Grund ved Finanslovens Behandling, og som ikke eensidig kunne fraviges. Jeg troer ogsaa, at det let vil vise sig, at hvis man ikke vil overholde og samvittighedsfuldt gennemføre denne Regel, kan det føre til meget store og betænkelige Conflictter. Lad os antage, at der er vedtaget, og stadfæstet en Lov om Anlæget af Jernbaner, at der i Henhold til denne Lovs Bemyndigelse er sluttet en Contract, som paafører Regjeringen en Række af Udgifter; lad os f. Ex. tage den Lov, vi nu have. Naar engang den Strækning, der gaaer fra Skive til Struer, foreligger, saaledes at der bliver Tale om i Finansloven at bevilge de Millioner, som i det Nar skulle udredes, og at Alverden vidste, at de netop angik Stykket fra Skive til Struer, lad os da antage, at der i Folkethinget eller i Landstthinget — ligemeget hvor — var en Majoritet, som holdt for, at denne Strækning fra Skive til Struer ikke var ønskelig, at den var Noget, man skulde undgaae, vilde det saa være berettiget paa Grund deraf at udstemme denne Post af Finansloven? Vilde ikke Regjeringen være stillet i en aldeles uoplyselig Vanstuelighed ved at have indgaaet en Contract i Henhold til en gjældende Lov, og saa paa eengang af Rigsdagen blive berøvet Midlerne til at opfylde den? Det troer jeg Alle og Enhver ville indrømme. Man vil svare mig: saadanne Tilfælde kunne heller ikke let tænkes at indtræde. Forhaabentlig ikke. Men lad os engang tage et andet Tilfælde f. Ex. med Pensionsloven; sæt, at Rigsdagen, eller et af Thingene nægtede paa Finansloven en enkelt Pension, der var bevilget i Overens-

stemmelse med Pensionsloven, hvad vilde saa Følgen blive? Det forekommer mig, at den paagjældende Pensionsberettigede vilde have en Afkomst til at indklage Ministeren for Domstolene og forlange ham kjendt pligtig til at udrede hans Pension. Ministeren vilde svare, jeg kan ikke gjøre det, thi der foreligger en Beslutning af Rigsdagen, som nægter Pensionen paa Finansloven; men jeg maa tilstaae, at med Grundlovens § 22 for Die staaer det for mig som tvivlsomt, om ikke en Domstol, forudsat naturligtvis, at Pensionsloven var stricte iagttagen, alligevel maatte kjende denne Mand berettiget til at oppebære sin Pension af Staten. Saaledes er det vist, at Conflictter vilde indtræde, som vilde gjøre hele Tilstanden i høi Grad uhyggelig, og det vil være rigtigst at undgaae en Veie, ad hvilken man, førend man aner det, vil kunne komme i en saadan Conflict. — I de Ord, jeg har oplæst af S. E. Larsen, vilde de Herrer lægge Mærke til, at der gjentagende er fremkommet Ordet „Norm" og „normerende Bestemmelser", og saaledes vender jeg tilbage til det store Skræmmebillede, som den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgkreds opstillede for de Herrer ved Sagens 2den Behandling, idet han talte om de „Normalbudgetter", hvorved man vilde binde og tvinge Rigsdagen. Jeg troer, at dette Ord er en Bussemænd, som man ikke skal lade sig skrække af; naar man kun gaaer den dristig ind paa Livet, saa vil man snart see, at der ikke skjuler sig noget Virkeligt bagved, og at det Hele er Straa, som er plynket op for at gjøre Fjell hange, men ikke har Noget paa sig. Udtrykket er laant fra Monarchiet, og det er laant deraf, fordi den finansielle Ordning, som findes paa Monarchiets Gebeet — om med Rette eller ikke, det skal jeg ikke her afgjøre — besidder overordentlig ringe Popularitet og af de fleste Medlemmer betragtes med en vis Antipathi. Men hvad er da nu i Virkeligheden Sagen? Paa Monarchiets Gebeet findes der et Normalbudget, som foreløbig er givet af Kongen alene, og som er i sin Heelhed og i alle sine Dele fuldstændig uantastelig for Rigsraadet; det kommer i ingen Henseende under Rigsraadets Afgjørelse, hverken med Hensyn til Behandlingen af de enkelte Poster eller med Hensyn